

(המשך ממעמד 41)
ל"י למרות מצבה הכספי הקשה של
התיזמורת, המליצה הוועדה לאשר לו
135,000 ל"י, וכן אפשרות לשהות שלושה
חודשים בשנה בחו"ל.

אחרי שהעניין דלף החוצה קמה סערה
ציבורית בעיר.

מליאת ההנהלה הציבורית החליטה להא-
ריך אוטומטית את החוזה הקודם, שלפיו
משולם לאבי שכר של 8,000 ל"י לחודש
והוא לשהות בחו"ל למטרות ניצוח
ללא הגבלת זמן. מלבד החוזה עם אבי
לא דנה ההנהלה בשום בעייה שעמדה על
הפרק, לא בחיכוכים שבין אבי והנגנים,
לא במצוקה הכספית שבה שרוייה התיז-
מורת, ולא בתנאי העבודה של הנגנים.
ההחלטה היחידה שנתקבלה היתה בדבר
הבאתה של רות שחר, כיועצת זמנית
לעניינים אדמיניסטרטיביים.

המנהלת צדקה,

אך פוטר

ר ות שחר (51), ידועה היטב בחוגי המור-
סיקאים בארץ, בשל הוותק הרב שלה
בניהול תזמורת. אישיותה שנויה במח-
לוקת בין יריביה, המצביעים על תכונות
שליליות באישיותה, לבין חסידיה המצ-
ביעים על ניסיונה הרב ויכולת-הארגון
שלה.

רוב אנשי ההנהלה לא ידעו, למעשה,
מיהי רות שחר, מלבד לאה פורת המ-
כירה אותה היטב. אך מורא אשת השר
הממונה עליה (המועצה לתרבות-ולאמנות
שייכת למישרד-התינוך) נפל עליה, והיא
לא הותירה את חבריה.

באותה עת חיברה מלכה שי תזכיר
לחברי ועדת-הכספים, שבו הסבירה את
מצבה הכספי הקשה של התיזמורת והתי-
רעה על ביזבוז כספים במוסד. ההוצאות
הישירות מפעולות ההנהלה הציבורית
הסתכמו ב-20,000 ל"י לחודש.

ימים אחדים לאחר הקראת התזכיר,
בתחילת דצמבר השנה, פוטר מלכה שי.
יחד עימה פוטר גם רחל רימר. השבוע
פרץ מרד גלוי של נגני התיזמורת. הם
סירבו להופיע עם אבי אוטרובסקי בירוש-
לים בקונצרט, שעמד להיערך יומיים
אחרי שחזר המנצח משהות של חודש
וחצי באירופה. תגובת הנהלת התזמורת
היתה: פיטורם של כל נגני התיזמורת.

כתוצאה מכך סערה באר-שבע כולה.
בירת הנגב, שעד כה היו רק תוצאות
משחקי הכדורגל של הפועל באר-שבע,
מסוגלות להוציא את תושביה משלוותם,
רגשה בשל שערויה תרבותית-אמנותית,
המאימת להפיל את השלטון המוניציפאלי.
אבי אוטרובסקי עצמו סירב להגיב על
האירועים, וכמהו גם חברים אחרים בר-
הנהלה, בתוכם עדה ידלין ולאה פורת.
היחיד שהתייחס לעובדות החמורות בדבר
מצב התיזמורת היה עורך-הדין זאב ריב-
לין, יו"ר ההנהלה הציבורית. הוא הסביר
שעבודתו של אבי תופסק, אך רק בעוד
שנה. "למעשה", אמר, "אנחנו מסכימים
עם רוב דבריה של מלכה שי". אם כך,
מדוע היא פוטר? על כך סירב ריבלין
להרחיב את הדיבור, בנימוק שזהו עניין
פנימי.

ראש-העירייה אליהו נאווי, הסביר שי-
הוא נתון גיבוי מלא להנהלת התיזמורת,
היות שיושבים בה אנשי-ציבור מן הרא-
שונים במעלה. הוא סומך עליהם, ואינו
רואה צורך להביא את הנושא בפני מר-
עצת העיר. אשר לעצם הצעד הקיצוני
של פיטורי כל הנגנים העולים, נימק זאת
ראש העירייה בכך ש"אסור שתהיה הפ-
קרת" בהתייחסו לנגנים אמר נאווי:
"הם רוצים את ראשו של אבי, הם קיבלו
אותו, והוויכוח הוא על מועד ההוצאה-
להורג. אם על זה הם שובתים, אז צו-
דקת ההנהלה".

אחרי פיטוריה כתבה מלכה שי מיכתב
להנהלת התיזמורת, עם העתקים לראשי-
העירייה, לסגניו וליוזב רונסקי ממישר-
דיהקליטה בירושלים. במיכתב, שלא זכה
בתשובה, היא מתארת את מחדלי ההנהלה,
מסבירה את הצורך בפיטוריו של אבי
אוטרובסקי, ובין השאר כותבת: "...אני-
כס יכולים לדרוש מקבוצת נגנים, עולים
חדשים, ששתקו במשך שלוש שנים וסופי-
סוף העזו להתקומם ולומר די, להמשיך
לעבוד עם אבי אוטרובסקי. אתם יכולים
להביא לשבירתם, אך בכך תהיו אחראים
לכך שכל מה שמעוות ובלתי צודק במיני-
הל הציבורי במדינת ישראל — ינחל ניצ-
חן גוסף... אני, כישראלית, עומדת בושה
ונכלמת בפני עולים אלה..."

לה-קוק לשאנס וז'ילט — איפה קאפקא ?

מאידך, יש לציין שברנאר לה-קוק (הסופר הנאסר) ו-
קאתרין לשאנס (ידידתו, היחידה שמנסה באמת להצילו)
נסחפים בסיפור ומאמינים בו בלב שם, ופרנסואה מאסטר,
בדמות חוקר המיסטרה, מכניס לתוך הסצנות שבהן הוא
מופיע את הצינה הסרקאסטית האופיינית לסרטיו האחרו-
נים של בוניואל. זאת, בסופו של דבר, מקוריה-ראאה לא
רע כלל.

**טירת
הקרנפים**

הבועה (פריס, תל-אביב, שוויץ)
— אם צריך להתייחס לסרט זה
כאל יצירה ישראלית, משום ש-
הבמאי רפאל רביבו הוא כזה, הרי יש לשבחה על עבודה
נקיה, על העזה בבחירת הנושא, על עבודת צוות טכני משר-
בחה. על הדרכת שחקנים משביעת-רצון — בקיצור, על
מוצר שאינו מבייש.

לעומת זאת, אם צריך לראות סרט זה כחלק מן הקול-
נוע השווייצית המתעורר, כי הרי הסרט נעשה בשוויץ ועלי-
לתו מתרחשת בז'נבה, חלק נכבד מן הזוהר שלו מתעמעם.
העלילה הסימלית, המתרכזת בסופר על סף ההצלחה,
שנאסר לפתע על-ידי המיסטרה החשאית ונחקר באכזריות
על-ידי בלשים אדישים למרות שאינו יודע אפילו מה
רוצח ממנו, מזכירה להפלא כל מה שנכתב בתיאטרון
האבסורד, ואת כל צאצאיו הרעיוניים של פראנץ קאפקא.
אילו ביקר יוסף ק. בארץ הקרנפים, ודאי שאי-אפשר היה
לצפות אחרת.

כל הנושאים שבהם מטפל רביבו, מוכרים וברורים מאד.
אלא שהמסגרת העלילתית שבה מלביש רביבו את
המרכיבים הללו פשוטית ודלה מכדי לשאת סרט עלילתי
בארץ מלא, ולא פעם מתעוררת ההרגשה כאילו די היה
בסרט קצר לשם כך. מה עוד שרביבו אינו מנסה לנתח
תופעות, אלא רק להציגן בלבד.

כליזמר ובתו מקימים אורקסטרה

תעורר יצרים אפלים גברים שבהם פוגש הזוג בנדודיו.
אל האב והבת מצטרפים אחר כך, עוד כליזמר מבוגר, ועוד
צעיר אחד, והם מקימים כימעט "אוקסטרה". נו, ואם
יש כליזמר צעיר, וכלזמרית צעירה ומחופשת, ההמשך
אינו מצריך כל הסברים.

**עלי
כינור**

יודל מיטן פידל (הכלת, תל-
אביב, פולין — ארצות-הברית) —
בקולנוע, כבשאר האמנויות, יש
לאופנה חשיבות מכרעת, המאפילה לעיתים על כל השיר-
קולים האחרים. והרגלי-אופנה אלה יכולים, למשל, להח-
ליט כי סרט שהיה יצירת-מופת לפני 40 שנה הוא כיום
קיטש, ואילו סרט שהיה קיטש לפני 40 שנה, הוא היום —
אם לא יצירת-מופת, כי-אז לפחות נושא לערגה ולנוס-
טאלגיה.

זהו בערך המיקרה עם יודל מיטן פידל, אחת מאותן
אופרות אידישיות שנולדו במיזרח-אירופה והגישו ליהוד-
דות העולם גירסה ממותקת-מחייכת-דומעת על חיי יהוד-
דים שם. ואם אפשר להבין, ללא קושי, את התפקיד החב-
רתי החיוני של אופרטה מעין זו לגבי בני פולין ורוסיה
של אותם הימים (מיזמור עוזר תמיד לשכוח קצת את
הצרות), הרי קשה להאמין שאפילו אז התייחסו לעניין
ברצינות.

היום, צפייה חוזרת בסרט זה, שנעשה ב-1934, היא
חוויה המזכירה ביקור במוזיאון. אפשר לשמוע את שירי
מאנגר לפי מוסיקה של אלשטיין, לראות את מולי פיקון
מתחננת לפי מיטב המסורת של הבמה האידיית, ולחזות
בסיפור על כליזמר זקן ובתו הצעירה, המתחפשת לנוער לבל

**האנוריקאים
המנווערים**

האורחים (סינמה 2, תל-אביב,
ארצות-הברית) — סירטו של איל-
יה קאזאן, שנעשה לפני יותר
נארבע שנים, הגיע לארץ בקול דממה דקה, אולי משום
שאיש מן המעורבים בהפצתו, אינו מאמין יתר על המידה
במוצר שבידיו.

ולשם שינוי יש לומר שהספס, הצדק עימם. קאזאן, שה-
פיק סרט זה — המבוסס על תסריט של בנו, כריס —
בתקציב זעום, במצלמת סופר-16 מ"מ, ועם שחקנים אלמור-
ניים החליט, לשם שינוי, אחרי קאריירה ארוכה של סרטים
אשר העיקר בהם היה הדמויות, שאותן היטיב לפתח
במלך הסרט, לעסוק בראש וראשונה בפוליטיקה.

מה שיצא מרצונו העז שלו לומר דברים חשובים ובעלי-
מישקל, הוא סיפור על חמת דמויות המתנגשות בתוך בית
בודד בלב שממה מושלגת. בעל-הבית הוא סופר אמריקאי
מן המסורת הישנה, המאמין עדיין בערכי הגבריות העי-
לאית (לרגעים נדמה כאילו זוהי פארודיה על המינגוויי
ונורמן מייירל בעת-יבועונה-אחת). לידו חיים בתו, ובעלי-
שעשה את שירותו הצבאי במלחמת וייט-נאם. והנה, למי-
קום מזדמנים שניים מחבריו-לנשק של הצעיר, שאותם הוא
מסר בזמנו לידי השליטנות לאחר שלכדו נערה וייט-נאמית,
התעללו בה, אנסו ורצחו אותה.
כל זה יכול היה לתיות טוב ויפה, אילו לא היתה כל

מקווי וג'ויס — הבעייה של החוזרים

דמות בסרט תלויה בסמל שהיא מייצגת כדי הפיכתה
לשאבלונה. המצלמה, המוחזקת לעתים קרובות מאד ביד,
מדגישה את הסכניקה של העשייה, ומונעת הזדהות מיי-
דית עם המתרחש על המסך, התוצאה היא מעין פסיכר-
דראמה תיאורטית, שאינה מליחה ללכוד את הצופים
בעייתיה אלא לעיתים רחוקות.